

FARNÍ INFORMÁTOR

1. NEDĚLE ADVENTNÍ – 27. LISTOPADU 2005

Bože obnov nás, rozjasni svou tvář a budeme spaseni.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, volejme k nebeskému Otci, který nás povolal do společenství se svým Synem, Ježíšem Kristem, našim Pánem:

L: PANE, PŘIJĚ A ZACHRAŇ NÁS.

● Prosme za lidi světa, aby nežili v klamně iluzi, že smysl života najdou i bez Boha, ale uprostřed svých bezradností dokázali vyznat: „Bože zástupů, vrať se. Už od tebe neustoupíme, zachovej nás na živu a budeme velebit tvé jméno.

● Prosme, aby touha po živém Bohu byla v každém z nás podnětem k důvěrné modlitbě, abychom v bdělosti srdce dokázali poznávat vůli Pána, který každému z nás svěřil na této zemi zcela jedinečné poslání.

● Prosme za všechny pokřtěné naší farnosti, aby si uvědomili, že doba adventní je výzvou k přijetí Boží milosti, která nám byla dána v Ježíši Kristu, v němž se nám dostalo bohatství všeho druhu jak v nauce, tak v poznání.

● Ať stále více roste naše vědomí, že v každém okamžiku života Bůh tajemně, ale skutečně jedná; že “přichází”, aby se s námi setkal a dal nám podíl na své spáse.

● Za všechny věrné zemřelé, ať mají účast na slávě, kterou jsi připravil těm, kdo bdí.

K: Věrný Bože, tys nás povolal, abychom měli společenství s tvým Synem, Ježíšem Kristem, našim Pánem. Dej, ať nezbloudíme z tvých cest, ale v každodennosti svého adventu vytrváme až do konce. neboť ty žiješ a kraluješ po všechny věky věků. **L:** Amen.

LITURGICKÉ TEXTY 1. NEDĚLE ADVENTNÍ

1. ČTENÍ – Iz 63,16b-17.19b; 64,2b-7

Ty, Hospodine, jsi náš otec, „naš vykupitel“ je tvoje dávné jméno. Proč jsi nám dal, Hospodine, zbloudit z tvých cest, srdci dal ztvrdnout, abychom před tebou neměli bázeň? Usmíř se kvůli svým služebníkům, pro kmeny, které jsou ti vlastní! Kéž bys protrhl nebe a sestoupil! Před tvou tváří by se rozplynuly hory.

Sestoupil jsi, a před tvou tváří se rozplynuly hory. Od věků (nikdo) neslyšel, k sluchu (nikomu) neproniklo, oko nespatriilo, že by Bůh, mimo tebe, (tak) jednal s těmi, kdo v něho doufají. Zastáváš se těch, kdo jednají spravedlivě, kdo pamatují na tvé cesty.

Hle, ty ses rozhněval, protože jsme hřešili, odedávna jsme žili nevěrně. Byli jsme všichni jak poskvrnění, jak špinavý šat byl každý náš dobrý skutek. Zvadli jsme všichni jak listí, nepravost nás unášela jak vítr.

Nikdo nevzýval tvé jméno, nikdo se nevzchopil, aby se k tobě přivinul, neboť jsi před námi skryl svoji tvář, nepravosti jsi nás vydal napospas. A přece, Hospodine, ty jsi náš otec! My hlína jsme – ty jsi nás hnětl, dílo tvé ruky jsme všichni!

ŽALM 80

Slyš, Izraelův pastýři, – skvěj se září, ty, který trůníš nad cheruby, – probud' svou sílu – a přijď nás zachránit! Bože zástupů, vrať se, – shlédni z nebe a podívej se, pečuj o tuto révu! – Ochraňuj, co tvá pravice zasadila, – výhonek, který sis vypěstoval! Ať je tvá ruka nad mužem po tvé pravici, – nad člověkem, kterého sis vychoval. – Už od tebe neustoupíme, – zachovej nás naživu, a budeme velebit tvé jméno.

2. ČTENÍ – 1 KOR 1,3-9

Bratři! Milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a od Pána Ježíše Krista.

Neustále za vás děkuji svému Bohu pro Boží milost, která vám byla dána v Kristu Ježíši. Neboť v něm jste v každém ohledu získali bohatství všeho druhu, jak v nauce, tak v poznání. Vždyť přece svědectví o Kristu bylo u vás jako pravé dokázáno, takže nejste pozadu v žádném Božím daru; jen ještě musíte vytrvale čekat, až přijde náš Pán Ježíš Kristus. On vám také dá, že vytrváte až do konce, takže budete bez úhony v onen den našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je Bůh, a on vás povolal k tomu, abyste měli společenství s jeho Synem Ježíšem Kristem, naším Pánem!

EVANGELIUM - MK 13,33-37

Ježíš řekl svým učedníkům: „Dejte si pozor, bděte, protože nevíte, kdy přijde poslední den. Je to podobně jako s člověkem, který se vydal na cesty. Odešel z domu, dal svým služebníkům plnou moc, každému jeho práci, a vrátnému nařídil, aby bděl. Bděte tedy, protože nevíte, kdy přijde pán domu, zdali navečer, nebo o půlnoci, nebo za kuropění, nebo ráno, aby vás, až znenadání přijde, nezastihl, jak spíte.

Co říkám vám, říkám všem: Bděte!“

AD LIMINA APOSTOLORUM

/projev Benedikta XVI. k českým a moravským biskupům u příležitosti návštěvy Ad limina Apostolorum, 18.11./

Pane kardinále, ctihodní bratři!

Jedna z nejintenzivnějších chvil církevního společenství a bratrského sdílení biskupské služby je návštěva *ad Limina Apostolorum*. Při této příležitosti se může každý zastavit před Pánem, aby se spolu s ostatními spolubratry zamyslel nad životem svého společenství v perspektivě vnitřního vztahu, který spojuje místní církve s všeobecnou církví. Spolu s Petrovým nástupcem chcete vydat svědectví naprosté věrnosti Kristu a velkomyslné ochoty vůči věřícím stáde, které vám bylo svěřeno. Buďte vítáni, milovaní, v tomto římském sídle, které je také v duchovním smyslu opěrným bodem pro katolíky ze všech končin světa.

V setkáních s každým z vás jsem měl příležitost poznat velmi živou církev, která cítí své povolání být kvasem sekularizované společnosti, jež se ale zároveň a často s nostalgií zajímá o osvobozující, i když náročné poselství evangelia. Zdůrazňovali jste rostoucí počet svých spoluobčanů, kteří o sobě prohlašují, že nepatří do žádné církve. Zároveň ale

Při mši svaté u hrobu sv. Petra v kryptě vatikánské baziliky

zaznamenáváte zájem občanské společnosti o činnost katolické církve a její programy. Myslím, že hmotná a kulturní zrušení dřívějšího režimu zanechala ve vašich spoluobčanech, kteří nyní nabyli plnou svobodu, tísnivý pocit, že musí dohonit ztracený čas, a tak se vrhají dopředu, a nevěnují dostatečnou pozornost důležitosti duchovních hodnot, jež jsou páteří, a jež dodávají soudržnost občanským i hmotným vymoženostem. Právě tady se otevírá rozsáhlé pole pro poslání křesťanského společenství. Jako malé hořčičné zrnko, když jednou vzejde, se stává velkým keřem poskytujícím útočiště nebeskému ptactvu, tak i vaše církve mohou poskytovat vlídné přijetí těm, kteří hledají platné důvody pro svůj život a pro svá existenciální rozhodnutí. Vaše společenství, velmi jednotná a horlivá, ale i vnímavá pro témata milosrdné lásky, poskytují již nyní solidní svědectví, které přitahuje nemálo osob i ze světa kultury. Je to znamení naděje pro formaci zralých laiků, kteří na sebe dokážou vzít svoji odpovědnost v církvi.

Vím, drazí bratři, že se snažíte doprovázet s otcovskou láskou své kněze i komunity zasvěcených osob. Jsou to dary, které Kristus, Dobrý Pastýř, poskytuje skrze vaši službu českému národu. Líčili jste mi s pochopením situaci kleru a řeholníků a představovali jste mi je jako aktivní, pracovitě, a ukázněné osoby žijící v jednotě. S vámi vyjadřuji hlubokou vděčnost Pánu, za tuto skutečnost pro církve tak významnou. Tento obraz, který skýtá důvody k útěše, však nesmí dát zapomenout na jiné aspekty, které vzbuzují pochopitelné

starosti. Především nedostatek kněží: je to údaj, který vás právem vede k tomu, abyste věnovali zvláštní péči pastorační duchovních povolání. Také z tohoto hlediska nasazení pro výchovu solidních křesťanských rodin se ukazuje zvláště důležité pro život církve, protože na rodině závisí možnost spoléhat na nové zdravé a velkomyslné generace, jakož i ukazovat jim krásu života zcela zasvěceného Kristu a bratřím. Plným právem jste tedy stanovili za přednostní bod svého úsilí péči o rodiny jak ty, které se teprve utvářejí tak ty, které již vytvořené možná prodělávají těžkosti. Rodina, jež je na přirozené úrovni buňkou společnosti, na nadpřirozené je základní školou křesťanské výchovy. Právem ji 2. Vatikánský koncil prezentoval jako „domácí církev“ a poznamenal, že v ní „mají být rodiče slovem i příkladem prvními hlasateli víry pro své děti a v každém z nich mají podporovat jeho vlastní povolání, zvláště pozorně však duchovní povolání“ (*Lumen gentium*, 11).

V souvislosti s tímto bodem programu vašeho pastorálního nasazení jste zaměřovali svou pozornost na „rozšířenou rodinu“, jíž je farnost, neboť jste si vědomi, že v tomto prostředí věřící zakouší církev jako mystické Tělo Krista a učí se žít společenský rozměr víry. Z tohoto hlediska je velmi důležité zapojení laiků do farní činnosti a jejich uvedení do zdravého a

Modlitba u hrobu sv. Cyrila, Apoštola Slovanů, v bazilice sv. Klimenta

bohatého liturgického života. Křesťanské společenství je skutečností osob se svým pravidly, živým tělem, které v Ježíši působí ve světě, aby vydávalo svědectví o síle evangelia. Jde tedy o společenství bratří a sester, kteří nemají za cíl moc nebo sobecké zájmy, nýbrž žijí v radosti lásky Boha, jenž je Láska sama.

V tomto kontextu by pro stát nemělo být obtížné uznat v církvi druhou stranu, která nijak nepoškozuje jeho funkce ve službě občanů. Církev totiž rozvíjí svou činnost v náboženské oblasti, aby umožňovala věřícím vyjadřovat svou víru, aniž by zasahovala do kompetence občanských autorit. Svým apoštolským úsilím a pak svým příspěvkem v oblasti charity, zdravotnictví a školství podporuje pokrok společnosti v atmosféře velké náboženské svobody. Jak je známo církev nevyhledává výsady, nýbrž chce pouze vykonávat své poslání. Je-li jí přiznáno toto právo, má z toho ve skutečnosti prospěch celá společnost.

Ctihodní bratři, to jsou některé reflexe, o něž jsem se chtěl s vámi podělit při tomto prvním setkání. Jsem vám duchovně blízko při výkonu vaší pastorální služby a zvláště vás vybízím, abyste s důvěrou pokračovali v ekumenickém dialogu. Vím, že je intenzivní, jako je také intenzivní dialog se všemi spoluobčany na poli kultury o základních hodnotách, jimiž se řídí každé občanské soužití. Kéž Pán na přímlovu své Neposkvrněné Matky podporuje svou milostí vaše pastorální úsilí. Já je doprovázím svým srdečným apoštolským požehnáním, které uděluji vám, vašim kněžím, zasvěceným osobám a všem věřícím laikům, kteří patří do stáde, jež vám svěřila Boží Prozřetelnost.

ZA KOHO POKLÁDAJÍ SYNA ČLOVĚKA?

(úvaha Jeho Eminence Tomáše kardinála Špidlíka, čestného občana Pustiměře)

Diskutoval jsem se studentem, který se namáhal sestavit doktorskou práci z apologetiky na téma: Učení o Kristu, jak je podávají ateističtí marxističtí autoři. Uznávám píli, s jakou posbíral texty, ale nemohl jsem si odepřít skeptickou otázku: Nač to všechno? K čemu je to dobré? Záleží na tom, co si myslí o českých dějinách někdo, kdo je nezná?; nebo jak

hodnotí víno ten, kdo je nikdy nepije? K hlubšímu poznání víry je potřeba vidět, jak ji prožívají věřící a ne ateisté. Na tuto námitku je ovšem pohotová odpověď. Cíl takového studia není poznání Krista, ale poznání lidí.

Ti se totiž dají hodnotit velmi vážně podle toho, co si o Kristu myslí a jak se k němu staví. Ježíš sám sebe definoval jako pravdu: „Já jsem pravda...“ (Jn 14,6). Není tedy zbytečné pozorovat různé postoje lidí k pravdě.

Je jich málo, ale přesto vždycky byli a budou ti, kteří říkají, že Kristus jako historická osoba vůbec neexistoval. Evangelia jsou legendy. Podání o Kristu je mythus. Je to historicky naprosto neudržitelné mínění, protože tak bychom mohli popřít všechny dokumenty minulosti. Ale přece je někdo hájí. Důvod není v nedostatku historických pramenů, ale v postoji k tomu, co se v evangeliích o Kristu čte. Vystupuje tam jako někdo, kdo není spokojen s tím životem, jakým žijeme my, kdo učí jiné morálce než je ta, která vládne, a kdo slibuje nový život po smrti. Odpověď na tento ideál je dvojí: nemám zájem – je mně odporný. Ten první postoj by byl Švejkův. Mně stačí život podomního obchodníka se psy, ostatní je komedie. Druhá je pozice Nietzscheho: Kristova pasivita vůči životu odporuje germánské rvavosti, kde si každý umí uchvátit co nejvíce pro sebe, v tom je jeho cena, Kristus tu nemá místo.

Tak docela negativních postojů je však poměrně málo. I lidé, kteří pohrdají náboženstvím, si většinou uchovali ke Kristově osobě zvláštní úctu. Umřel, obětoval se za své ideály. Bohužel byl snílek, idealista, myslil na Boží království na zemi, které se neuskutečnilo a neuskuteční. Ale je dobře, když takoví lidé jsou. Staví nám před oči ideál a ten nás pozvedá, nakolik je to možné. Mnoho se nenapraví, ale svět by se bez ideálů válel docela v blátě.

Lidé tohoto druhu obdivují tedy oběť pro ideál, ale u druhých. Jich samých se to nesmí dotknout. Vzpomínám si, jak si mně jeden krajan stěžoval, že tam na dalekém severu není nikde nablízku kněz. Nemohli byste nám nějakého poslat? Snažil jsem se mu vysvětlit, že tam nejsou podmínky, aby mohl žít a pracovat. „Ale přece by se mohl obětovat!“ Neodolal jsem, abych nebyl ironický, a řekl jsem mu? „Máte přece syna, je mladý, pošlete nám ho do semináře a pak se sem vrátí.“ Pán se zaškaredil: „Co vás napadá! My na to nejsme. To není náš způsob života.“ Nepokračovali jsme v rozhovoru, protože by to bylo ironické. Oběti ve světě musí být, jejich symbol je Kristus, musí se ctít. Ale není to náš styl života! Třetí postoj je už daleko upřímnější. Jeho typickým představitelem je Lev Tolstoj. Kristus pro něho nebyl idealista, ale jediný opravdový reformátor lidstva, který měl jasný a konkrétní program. Jeho učení máme jednoduše a věrně zapsané v evangeliu. To se tedy musí stát jediným, opravdovým zákoníkem lidstva. Známe mnoho pěkných a dojemných povídek Tolstoj, kde se vrací stále týž motiv. Všecko se změní, když lidé začnou žít podle evangelia. Přestane zášť, vymizí násilnosti, bude Boží království na zemi.

Co je tedy v nauce Tolstoj neúplného? Vždyť vypadá tak křesťansky. Proč byl odsouzen pravoslavnou církví v Rusku? Proč ho Solovjev nazval Antikristem a proč je v Kyjevské lávře vymalován mezi zavrženými?

Velký ruský spisovatel si nesmírně vážil morálky evangelia. Ale nevěřil v Kristovo božství. Tajemství církve, svátostí, vypravování o nanebevstoupení, to všecko jsou škodlivé mytologie, které odvádějí od povinnosti jednat, jak Kristus káže. Podobně byl zaměřen i úspěšný italský film Pasoliniho: „Evangelium podle Matouše“. Už sám titul je charakteristický. Není důležitý Kristus jako osoba, ale evangelium, a hlavně Matoušovo, protože tam je nejvíce zdůrazněna morální stránka. Proti tomuto pojetí křesťanství napsal Dostojevský svůj román *Idiot*. Tam ztělesňuje hrdina, princ Myškin, ideál, jak si jej představuje Tolstoj: člověk, který všude a za všech okolností jedná podle evangelia. A skončí jako blázen. Dostojevský si je plně vědom, co chtěl říci: chtít jednat jako Kristus a nemít jeho sílu, jeho božskou moc, jeho pomoc shůry, by bylo čiré bláznovství. Jednat se může jen podle síly, jakou kdo má. Na uskutečnění evangelia lidská vůle sama nestačí.

Křesťané tedy od počátku věří, že je Kristus Bůh a člověk, „Syn Boha živého“ (Mt 16,16). Tato víra přečkala všechna staletí a rozdělení církve. A přece se v poslední době vyskytly tendence v tzv. nové teologii, toto dogma umenšit. Ve zjednodušené formě by znělo: Kristus byl člověk, který svým jednáním a svou modlitbou se s Bohem tak sblížil, že můžeme říci, že se s ním ztotožnil, že je Bohem psychologicky, anebo jak jiní opravují, „více než psychologicky“.

Nebudeme tu diskutovat o problémech nové kristologie. Je v ní mnoho dobrých prvků. Ale nemůžeme se zříci toho, co je víra Petrova. Kristus je Syn Boha živého, který sestoupil na tuto zemi. Tím se podstatně lišíme od všech těch, kteří si Krista váží, ale jejich víra zůstává člověk, který se má sám pozvednout k ideálu, k Božímu království, vystoupit na nebe. Základní téma Bible je opačné: Bůh sestupuje z nebe a pozvedá toho, kdo jej přijímá.

V Kristu se tento Boží sestup a výstup člověka stal způsobem jedinečným, neopakovatelným. Sám Bůh, druhá božská osoba, sestoupil a stal se Synem člověka, který je v jedné osobě Bůh a člověk. Ale tato neopakovatelnost a jedinečnost neznamená výlučnost, oddělenost od ostatních. Skrze něho a v něm máme i my přístup k Otci. I k nám sestupuje Bůh a činí nás adoptivními Božími syny. Ptá-li se nás tedy někdo, za koho považujeme Krista, nemůžeme dát jinou odpověď než tu, kterou recitujeme v Krédu: „Pro nás a pro naši spásu sestoupil z nebe.“

UMĚNÍ K POCTĚ PAPEŽE BENEDIKTA XVI.

První koncert k poctě Benedikta XVI. zazněl ve čtvrtek 20. října v aule Pavla VI. ve Vatikáně za přítomnosti synodních otců. Půl roku po zvolení na Petrův stolec mu přišel vzdát hold Mnichovský filharmonický orchestr a „Regensburger Domspatzen Athestis Chorus“. Osm tisíc přítomných vítalo přicházejícího papeže, aby si vzápětí spolu s ním vyslechli „Kýrie“ z „Missa Papae Marcelli“ od Giovanni Pier Luigi da Palestriny; poté „Sanctus“ z „Missa l'Anno Santo“ papežova bratra Georga Ratzingera,

čestného předsedy „Domkapellmeister“, nato osmihlasý motiv „Denn er hat seinem Engeln Befohlen“ od Felixe Mendelssohna Bartholdyho. Tato první část programu zazněla v podání „Regensburger Domspatzen“ pod vedením Rolanda Büchnera.

V podání sborů „Müncher Philharmoniker“ a „Regensburger Domspatzen“ pod vedením Christiana Tielemana pak mimo jiné zaznělo „Ave verum Corpus“, motiv KV 618 Wolfganga Amadea Mozarta, „Tu es Petrus“ od Franze Liszta, či Verdiho „Te Deum“. Zvlášť originální a významná byla interpretace děl Pfitznera, Verdiho a Wagnera. Sólista i chór se střídali za zvuku trub, viol, tamburů a zvonů: „*Miserere nostri Domine, miserere nostri... In te Domine speravi, non confundar in aeternum...*“. Na závěr více než hodinového koncertu pak Svatý Otec ve svém německy proneseném projevu řekl:

„Große Musik uns Gottes Größe und Schönheit spüren läßt“

„Děkuji především panu Christianu Thielemannovi, generálnímu řediteli, i všem členům Mnichovského filharmonického orchestru, jehož hudební mistrovství je stále novým důvodem entuziazmu. Chtěl bych současně vyslovit své poděkování sboru *Athestis Chorus*, který tvoří profesionální zpěváci, vybíraní vždy na základě repertoáru, který má zaznít, aby tak odpovídal stále náročnějším požadavkům hudební kvality. Nakonec z celého srdce děkuji *Regensburger Domspatzen* i jejich řediteli, Rolandu Büchnerovi. Jsem hrdý a vděčný, že tento vynikající sbor, který se může pyšnit nepřetržitou tisíciletou tradicí, vedl po třicet let se zaujetím můj bratr Georg a nyní pod Rolandem Büchnerem se znovu nachází ve vynikajících rukou. Má vděčnost se vztahuje na všechny kdo jakkoli přispěli k organizaci této významné hudební události, přenášené prostřednictvím *Bayerischer* a *Saarländischer Rundfunk*, ve spolupráci s *Columbia Artists* a *Unitelem*.

V představení široké škály od Palestriny, Wolfganga Amadea Mozarta až po Giuseppe Verdiho a Hanse Pfitznera, jste nám chtěli dát poznat něco z širší hudební tvořivosti, která koneckonců čerpá z křesťanských kořenů Evropy. i když Wagner, Pfitzner či Verdi nás vedou k novým zónám zakoušení reality, zůstává tu nicméně stále přítomný a působivý evropský duch, formovaný křesťanstvím. I v tomto koncertu jsme si mohli znovu uvědomit, jak nás **hudba** vysoké úrovně očišťuje a pozvedá, a nakonec **nám dává zakusit Boží velikost a krásu.**“

ADVENTNÍ KONCERT

K POCTĚ JEHO EXCELENCE MONS. GIOVANNI COPPY, APOŠTOLSKÉHO NUNCIA A ČESTNÉHO OBČANA DRYSIC
KOSTEL NAROZENÍ PANNY MARIE V DRYSICÍCH – 1. NEDĚLE ADVENTNÍ, 27. LISTOPADU 2005

Laudate Deum - H. Purcell (1659-1695)

Alta Trinità beata - anonym (1500)

Ave Maria - J. Arcadelt (1505-1568)

O bone Iesu - G. P. Palestrina (1526-1594)

Adoramus - O. di Lasso (1532-1594)

Rorando coeli - J. C. Vodňanský (1572-1622)

Cantate Domino - D. Friderici (1584-1638)

Tantum ergo - anonym (1600)

Ecce panis angelorum - A. Lotti (1665-1740)

Vere languores nostros - A. Lotti (1665-1740)

Benedictus - A. Lotti (1665-1740)

Canticorum iubilo - G. F. Handel (1685-1759)

Da nobis pacem - J. S. Bach (1685-1750)

Ave verum Corpus - W. A. Mozart (1756-1791)

Mater et filia - C. Orrf (1895-1982)

Ave Maria - Z. Kodály (1882-1967)

Psalm 8 - P. Eben (1929)

DUCHOVNÍ POSELSTVÍ SVĚTOVÝCH AUTORŮ
V PODÁNÍ DĚTSKÉHO PĚVECKÉHO SBORU „MOTÝLEK“ Z VYŠKOVA

"Der liebe Gott hätte mir keine bessere Aufgabe geben können"

V sobotu, 22. října, zazpívali Regensburger Domspatzen v Sixtínské kapli. Papež pak tomuto historicky nejstaršímu sboru v dějinách poděkoval těmito slovy:

„Zatímco oko putovalo po vrcholných dílech Michelangela a dalších známých autorů, jejichž umělecká ztvárnění se zde uchovávají, mohli jsme se kochat několika úchvatnými hudebními úryvky. Při poslechu spontánně přichází na mysl Žalm 84: *„Jak milé jsou tvé příbytky, Hospodine zástupů. ... I vrabčák nachází tu svůj domov – německý výraz pro „vrabčáky“ je „Spatzen“-vlastovka hnízdo, kde ukládá svá mláďata, u tvých oltářů, Hospodine zástupů, můj králi a můj Bože! (v. 2.4.-5).* Šťastní chlapci tohoto proslulého sboru, kteří mohli pět Boží chválu v tomto úchvatném prostředí Sixtínské kaple. A blaze i nám, kteří naslouchaje jejich zpěvu, jsme se připojili k jejich chvále.

Papež poté pokračoval německy: „

Jménem všech bych chtěl ještě jednou vyjádřit své poděkování sbormistrovi, varhaníkovi i všem

Domspatzen za tento nádherný koncert, který nám věnovali v tomto působivém prostředí Sixtínské kaple. Když jste nás dnes večer konfrontovali především s umělci 19. století – a to jak velkých jmen, tak i skladateli mimo církevní prostor málo známými – velmi jste nás potěšili především touto rozmanitostí programu. Všechny zpěvy, které jste přednesli patří do skupiny hudby, jejíž inspirací byla víra a znovu k víře a modlitbě vede. Je proto hudbou, která v nás probouzí radost v Bohu. Když jí naslouchám, cítím, jako bych byl

unášen k mým létům stráveným v Řezně – krásným časům, kdy jsem se díky bratrovi i já mohl trochu radit do rodiny Domspatzen. po třiceti letech strávených s vaším sborem řekl: **„Dobrý Bůh mi nemohl svěřit krásnější úkol“**. Nebylo to pouhé osobní poděkování za úchvatné povolání; bylo to současně i přání: aby Domspatzen nepřestávali být posly krásy, posly víry, posly Boha v tomto světě, a podle svého hlavního povolání stále nacházeli střed svého své činnosti v liturgické službě k chvále Boží.

Modlíci se představuje sám sebe v 84. žalmu jako vrabčáka, který nachází u Božích oltářů místo svého nejoblíbenějšího přebývání, místo, kde může dlít a být 'šťasten'. Obraz vrabčáka je radostným obrazem skrze nějž chce žalmista říkat, že celý jeho život se stal zpěvem. Může zpívat a poletovat. Samotný zpěv je skoro vzletem, pozvednutím se k Bohu, jistým způsobem předjímáním věčnosti, kdy budeme moci „neustále pět Boží chvály“. (obr.: Benedikt XVI. a Georg Ratzinger s Regensburger Domspatzen v Sixtínské kapli)

Dobrodružství v Číně a Japonsku

scénář: o. Pavel
kreslí: br. Tomáš

LIDÉ MĚ POTŘEBUJÍ I JINDE.
MUSÍM DO JAPONSKA.

JESTLI FRANTIŠEK V TĚ
SKORÁPCE DOPLUJE DO
JAPONSKA, BUDE
TO ZAZRAK.

SBOHEM!

UŽ MU TO
JDE!

ŠIKAMO, HAKIMO
HAKIMO, ŠIKAMO.

15. SRPNA 1549
PŘISTÁNÍ V JAPONSKU

NEBOŤ TAK BŮH MILOVAL SVĚT,
ŽE DAL SVEHO JEDINÉHO SYNA, ABY
ŽÁDNÝ KDO V NĚHO VĚŘÍ NEZAHY-
NUL, ALE MĚL ŽIVOT VĚČNÝ.

PO PŘÍJEZDU DO JAPONSKA SE MU
DARILLO ZÍSKAT PRO VÍRU TISÍCE LIDÍ.

MYSLEL JSEM SI, ŽE JE TO HLOUPOST,
ALE MÁŠ PRAVDU.

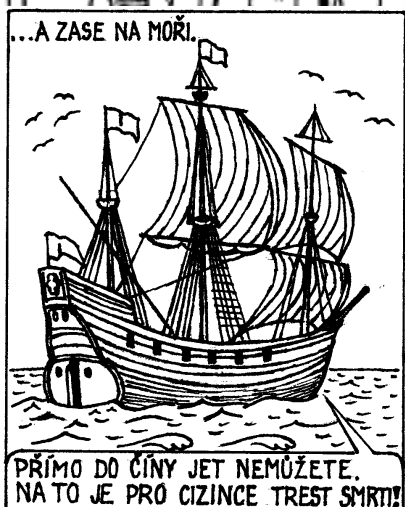
DIVNÁ PŘEDSTAVA-BŮH NA KŘÍŽI!

ČÍNA BYLA TEHDY PRO JAPONCE
VELKÝM VZOREM.

PROČ ALE JEŠTĚ NEUVĚŘILI
ČÍNANÉ?

I TAM SE VYPRAVÍM...

...A ZASE NA MOŘI.

PŘÍMO DO ČÍNY JET NEMŮŽETE.
NA TO JE PRO CIZINCE TREST SMRTI!

OSTROV SANCIAN U ČÍNY

DÁL SE MUSÍTE, OTČE, DOSTAT
JIŽ SAM.

SNAD MĚ
TAM NĚKDO
DOVEZE!?

NA OSTROVĚ SANCIAN FRANTIŠEK
VÁŽNĚ ONEMOCNĚL.

CHCI DÁL PRACOVAT PRO
TEBE, PANE.

PANE, JESTLI
MĚ CHCEŠ
POVOLAT
K SOBĚ,
PŮJDU!

2. PROSINCE 1552
FRANTIŠEK V HOREČKÁCH
ZEMŘEL.

DÍKY, PANE, ŽE JSEM TI
MOHL SLOUŽIT.

16. BŘEZEN 1554, INDIE - FRANTIŠKOVO TĚLO
JE PŘEVEZENO DO GOYE.

TO JE SLÁVY, JAKO KDYŽ PŘÍPLUJE KRÁL!

TOMU ČLOVĚKU VDĚČÍM ZA SVOU VÍRU!

TAKOVÝ MLADÝ ZEMŘEL!

UDĚLAL VÍC DOBRA
NEŽ VĚTŠINA KRÁLŮ!

NENÍ DŮLEŽITÉ, ZDA ŽIJEŠ DLOUHO, ALE ABYS ŽIL DOBRĚ A NAPLNĚ!

Vaše Excellence,
o vigílii Vašich 80. narozenin bych Vám rád vyjádřil co nejsrdečnější přání. Je to okamžik, abych poklekl před Pánem a poděkoval mu za tolikerá nebeská i hluboce lidská dobrodiní, která nám Vaším prostřednictvím udělil
Vaše slova vrytá do srdce a paměti mladých z Pustiměře u příležitosti biřmování v památném roce 1997, promlouvají dodnes hlasem Ducha, kterým žije každý z nich.

Dovolte mi připomenout slova, pronesená v drysickém kostele u příležitosti vaší návštěvy

Drysice il 8 novembre 2005

Sua Eccellenza,

in vigilia del Suo 80 genetliaco vorrei porgerLe i miei più cordiali auguri. Questo c'è per me un momento di inginocchiarmi dinanzi al Signore e ringraziarGli per tanti benefici celesti e profondamente umani che ci sono comunicati per il tramite di Lei.

Le Sue parole incise nel cuore e nella memoria dei giovani di Pustimer in occasione della cresima in quel memorabile 1997 parlano fin d'oggi con la voce dello Spirito vissuto da ciascuno di loro. Mi sia permesso di ricordare le parole pronunciate nella chiesa di Drysice in occasione della Sua visita in 2001:

"Sua Eccellenza, sono passati quattro anni dall'indimenticabile giorno di cresima a Pustiměř. Allora Lei ci ha lasciato un augurio: 'di essere sempre degni del dono ricevuto dal Alto, di fare onore sempre a Gesù e mantenersi veri, autentici testinoni del Vangelo e fedeli alla Santa Chiesa'. Ma, dobbiamo confessare che proprio nel mondo di oggi così complicato ci sentiamo perplessi e spontaneamente vengono nella nostra bocca le ferventi parole dei discepoli di Emmaus: 'resta con noi'. Sì, Sua Eccellenza, 'resta con noi', abbiamo bisogno della Sua presenza di fede coraggiosa, speranza che non tramonta e l'amore il cui segno - la croce, ci ha consegnato. Però sapendo che ciò è impossibile La ringraziamo per la Sua presenza e La preghiamo di abbracciare ciascuno di noi nel Suo cuore apostolico, nelle sue preghiere e nel suo quotidiano 'portare la croce'. Solo così anche noi saremo capaci di adempiere il Suo augurio."

E Lei stesso subito dopo ha fatto sentire la Sua vicinanza: „Dica loro, che il Nunzio li ricorderà sempre nelle sue preghiere.“ Questa vicinanza parla ogni volta leggendo le Sue parole pronunciate in varie occasioni – soprattutto in basilica San Pietro – e così tutti ci sentiamo membri vivi di Chiesa una santa cattolica ed apostolica.

E poi le righe indimenticabili di storia ha scritto la Sua cittadinanza onoraria di Drysice consegnata in occasione del 800 anniversario di fondazione del paese.

Sua Eccellenza, Lei sta festeggiando il Suo genetliaco nel tempo di vendemmia: per questo chiedo il Signore della vigna di benedire e ricompensare con frutti abbondanti tutto ciò che Lei ha fatto in quella „*Sobria ebrietas Spiritus*“.

Il Suo gratissimo Don Josef Benicek m.p.

v roce 2001: *"Vaše Excellence, uplynula čtyři léta od nezapomenutelného dne biřmování v Pustiměři. Tehdy jste nám zanechal přání, abychom 'vždy byli hodni daru přijatého shůry; abychom stále dělali čest Ježíši a zůstali skutečnými, pravými svědky evangelia a věřícími svaté Církve". Musíme však přiznat, že právě v dnešním, tak složitém světě se mnohdy cítíme zmateni a spontánně rty šeptají vroucí slova emauzských učedníků: 'zůstaň s námi'. Ano, Vaše Excellence, 'zůstaňte s námi', potřebujeme Vaši přítomnost odvážné víry, neutuchající naděje a lásky, jejíž znamení - kříž, jste nám daroval. Protože však víme, že to není možné, děkujeme Vám za Vaši přítomnost a prosíme Vás, abyste každého z nás objal ve svém apoštolském srdci, ve svých modlitbách a ve svém každodenním 'nesení kříže'. Jedině tak budeme schopni naplnit Vaše přání."*

Vy sám jste pak krátce potom dal pocítit svou blízkost: „Řekněte jim,

že nuncius na ně vždy bude pamatovat ve svých modlitbách.“ Tato blízkost promlouvá pokaždé, když čteme Vaše slova pronesená při různých příležitostech – především v bazilice sv. Petra v Římě – a tak se všichni cítíme být živými údy jedné, svaté, katolické a apoštolské Církve. A pak nezapomenutelné řádky dějin napsalo Vaše čestné občanství Drysic, jež Vám bylo uděleno u příležitosti 800. výročí založení obce.

Vaše Excellence, Své narozeniny slavíte v čase vinobraní: prosím proto Pána vinice, aby žřehnal a odměnil hojnými plody vše, co jste v onom „*střízlivém opojení Ducha*“ vykonal.

(pozn.: „*Sobria ebrietas Spiritus*“ je biskupským mottem Mons. Coppy)

Città del Vaticano, 15 Novembre 2005

Vážený a drahý otče Josefe,
chtěl jste učinit oslavu mých narozenin ještě krásnější a proto jste mi poslal i jménem všech farníků blahopřání, které mi udělalo velkou radost. Připomněl jste mi totiž drahá slova, která jste mi adresoval u příležitosti mé návštěvy Drysic, v červnu 2001, předtím než jsem definitivně opustil Českou republiku, skoro jako viaticum, jež mne provázelo v následujících letech až podnes. Chtěl jste obnovit závazek mých drahých spoluobčanů, zvláště mladých, zůstat věrni – buďte věrni! – učení evangelia a stále pevní v lásce k Ježíši a jeho Církvi. Vaše slova ve mně probudila tolik krásných vzpomínek a upřímně mne dojala.

Z celého srdce vám děkuji za toto gesto velké náklonnosti, jež provázela nádherná ilustrovaná kniha, která důstojně představuje „Skvosty Prahy“, i Váš zdvořilý telefonát a fax, který jste mi poslal prostřednictvím papežské švýcarské gardy. Za vše děkuji. Bůh odplat'!

Informoval jste mě i o pěkné iniciativě, která se uskutečnila v těchto farnostech u příležitosti mých 80. narozenin (pozn.: reportáž o návštěvě v Drysicích na webových stránkách www.drysice.unas.cz). Vskutku příliš cti! Poznávám tak vznešenost ducha Vás všech, ale připomíná mi to i pravdu Božího slova: „naše léta kvapem plynou a v letu odcházíme (Žalm 90,10); a dává mi lépe pochopit, že člověk neznamená nic, a ta trocha dobra, která se dá za života vykonat je zcela a jedině dílem Boží milosti.

Ale byli jste velmi hodní, a za to ještě jednou děkuji Vám i mým drahým spoluobčanům, za lásku a dobrotu, kterou jste mi projevili.

Znovu vyslovuji své uznání a opakuji, že vzpomínka na má setkání s Vašimi drahými farníky z Drysic, Pustiměře a Podivice zůstává ve mně stále živá v modlitbě i hluboké oddanosti. Pán ať žehná všem, rodinám, dětem, mladým, nemocným, starým a naplňuje Vaše srdce svatými podněty dobra.

Pochválen buď Ježíš Kristus.

Moji drazí
drysičtí spoluobčané,
váš pan farář mne
mile požádal, abych
vám zaslal pozdrav u
příležitosti Advent-
ního koncertu, který
se na mou počet
uskuteční ve vašem
kostele následující
neděli 27. listopadu,
jak jsem už také po
dvakrát viděl
v pěkném farním
bulletinu Farní
informátor.

Už minulý týden

jsem napsal své poděkování a pozdrav, abych vás ujistil, že budu v duchu přítomen skvělému představení sboru Motýlek z Vyškova, ale z opětovné žádosti vašeho drahého otce Dr. Josefa Beníčka jsem vyrozuměl, že můj dopis ještě nepřišel.

Ještě jednou děkuji za tuto iniciativu, kterou jsem velmi poctěn, ale již nezasluhuji. Budu na Vás myslet v onom odpolední, kdy budete naslouchat nádherné posvátné hudbě slavných světových skladatelů; v myšlenkách i modlitbě budu uprostřed Vás.

Opakuji Vám slova sv. Augustina: „Kdo zpívá, dvakrát se modlí“.

Ať Boží radost a krása, jejímž nejvyšším výrazem zde na zemi je hudba, naplňuje stále Vaše srdce a zapaluje je věrností k Němu, jeho evangeliu a jeho Církvi.

Všem Vám s hlubokou oddaností žehnám.

Vaticano, 24 Novembre 2005 /e-mail/

Carissimi miei concittadini di Drysice,
Il Vostro Parroco mi ha gentilmente invitato a inviarvi un saluto in occasione del Concerto di Avvento, che si svolgerà in mio onore, domenica prossima 27 Novembre, nella Vostra chiesa, come anche ho già visto stampato per due volte nel bel bollettino parrocchiale Farni informator. La settimana scorsa ho già scritto questo messaggio di ringraziamento e di saluto, per assicurarvi che sarò spiritualmente presente alla bella esecuzione del Coro "Motylek", di Vyskov, ma dalla ripetuta richiesta del Vostro caro Don Dr. Josef Benicek, capisco che la mia lettera non è ancora giunta.

Rinnovo il mio ringraziamento per l'iniziativa, che mi fa molto onore, ma che non merito; penserò a Voi in quel pomeriggio, quando ascolterete bellissime musiche sacre di celebri compositori di fama mondiale; e sarò in mezzo a Voi col pensiero e con la preghiera.

Vi ripeto le parole di S. Agostino: "Chi canta, prega due volte". Che la gioia e la bellezza di Dio, di cui la musica è la più alta espressione qui in terra, riempi sempre i Vostri cuori e li infiammi alla fedeltà a Lui, al suo Vangelo, alla Sua Chiesa.

Tutti Vi benedico con grande affetto.

+Mons.GIOVANNI COPPA

V soukromé kapli Mons. G. Coppy ve Vatikáně, 16.10. 2004.

POŘAD BOHOSLUŽEB: 27. listopadu – 4. prosince 2005

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 27. listopadu	1. NEDĚLE ADVENTNÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Stanislava KLEVETU a rodiče KOMÁRKOVY
		DRYSICE 9.30	na poděkování za dar zdraví s prosbou o další Boží pomoc
		PODIVICE 11.00	za + rodiče MALOVY a syna Rudolfa
DRYSICE -15.00: ADVENTNÍ KONCERT			
k počtě Jeho Excelence Mons. Giovanni COPPY, Apoštolského nuncia a čestného občana Drysic			
PONDĚLÍ 28. listopadu	PONDĚLÍ PO 1. NEDĚLI ADVENTNÍ	PUSTIMĚŘ 17.00	za + Augustina KOHOUTKA, syna, dvoje rodiče a duše v oč.
ÚTERÝ 29. listopadu	ÚTERÝ PO 1. NEDĚLI ADVENTNÍ	PUSTIMĚŘ 15.00	POHŘEB: pan Karel SMÉKAL (81)
STŘEDA 30. listopadu	SVÁTEK - SV. ONDŘEJ, APOŠTOL	DRYSICE 17.00	za + Marii POLIŠENSKOU a Boží ochranu pro živou rodinu
ČTVRTEK 1. prosince	ČTVRTEK PO 1. NEDĚLI ADVENTNÍ	PODIVICE 8.00	za + Jana MAHDALA, dvoje rodiče a duše v očistci
PÁTEK 2. prosince	PÁTEK PO 1. NEDĚLI ADVENTNÍ	DRYSICE 8.00	za + Marii TIHELKOVOU
	PRVNÍ PÁTEK V MĚSÍCI	PUSTIMĚŘ 17.00	za rodiče MLÝNKOVY, dceru, vnuka, živou a + rodinu
SOBOTA 3. prosince	sv. FRANTIŠEK XAVERSKÝ, KNĚZ		
NEDĚLE 4. prosince	2. NEDĚLE ADVENTNÍ PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA	PUSTIMĚŘ 8.00	za živou a zemřelou rodinu HOLUBOVU a DORAZILOVU
		DRYSICE 9.30	za + Františka a Marii SYNKOVY a rodiče
		PODIVICE 11.00	za + Ladislava HRUBÉHO a dva syny

INTENCE MŠÍ SVATÝCH NA PRVNÍ POLOLETÍ ROKU 2006 (1.1.-30.6.)
ZAPISUJI VE VŠEDNÍ DNY PO MŠI SVATÉ. PAMATUJTE VČAS NA SVÁ JUBILEA!

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA MĚSÍC LISTOPAD 2005

1. Za manžele, aby následovali příklad manželské svatosti tolika párů, které se posvěcovaly v běžných životních podmínkách.
2. Za biskupy v misijních krajinách, aby měli neustále na paměti povinnost trvalého vzdělávání svých kněží.
3. Aby každý člověk byl navštíven milostí evangelia a přijal Kristovo slovo jako světlo svým krokům.
4. Aby Panna Maria, která jako první nejdokonaleji následovala Krista, učinila i nás pravými učedníky svého Syna a pomohla nám, abychom jej dokonale poznávali, něžně milovali a věrně mu sloužili.

FARNÍ INFORMÁTOR, XI. ročník, týdeník farností PUSTIMĚŘ, RYSICE, PODIVICE (zázn. 517356351, mobil: 723593106, josef.benicek@tiscali.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě a na svůj příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neb bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o.; tisk 1ks=10,-Kč. Ve formátu pdf na www.pustimer.cz.